

men nu er det ganske sikkert, at der er en Bevægelse derovre, som gaaer i Retning af at opnaae en Frelskovlovgivning, om ikke en fuldstændig Tvang som her, saa dog nogen, og der kan man dog paa ingen Maade paastaae, at der fuldstændig er Bjergforhold; i Norge er det noget anderledes. — Af alle disse Grunde er jeg ikke istand til endelig at stemme for den foreliggende Lov. Jeg indrømmer villig, at den Lovgivning, vi for Diebliffet have, ikke i enhver Henseende er saa god, som den kunde være, og jeg skal i den Henseende udtale som min Mening, at det vel kan være behageligt for Skoveierne at kunne blive frie for al den Control, der nu føres med deres Benyttelse af denne Art af Eiendomme, ligesom det jo i det Hele er behageligt for en Eier, at det Offentlige saa lidt som muligt blander sig i hans private Benyttelse af Eiendommen; men jeg troer dog, at Skoveierne i det Almindeliges Interesse faae at finde sig i denne Indblanding. Paa den anden Side mener jeg rigtig nok, at de have Ret til at fordrø, at denne Indblanding og Control gjøres saa let og saa lidt trykkende, som det uden Skade for det Almindeliges Interesse er muligt.

Raben: Jeg nærer ogsaa en heel Deel Betænklichkeiten med Hensyn til det foreliggende Lovudkast. Det stiller sig for mig omtrent saaledes, som om vi, hvis vi nu vedtage dette Lovudkast uforandret, derved affige Dødsdommen over Størstedelen af Danmarks Skove. Jeg kan ikke see rettere, end at navnlig alle de mange Smaaskove, der for Tiden ligge rundt om i Landet og for en stor Deel eies af Bønder, da ville forsvinde i meget kort Tid, thi jeg troer ikke, at Bonden vil kunne modstaae den Fristelse, at afhugge sin Skov, naar det viser sig, at han saa let kan faae den bort. Naar denne Fristelse kommer til os i Skikkelse af en temmelig bethdelig og siebliffelig pecuniær Indtægt, med Udfigt til, at vi om nogle saa Nar kunne forøge vort Pleieareal og derved faae temmelig bethdelige Indtægter, saa troer jeg som sagt, at vi ikke ville kunne modstaae den. Jeg kunde derfor meget ønske, at der blev gjort en heel Deel Indskrænkninger med Hensyn til den lette Afgang til at faae

sin Skov omhugget. Den høitæredede Minister har meent, at han slet ikke kunde gaae ind paa det, som navnlig i den sidste Tid har været omtalt i et af vore større Blade og ogsaa er berørt her af min ærede Sidemand (Frederiksen), nemlig, at Skoveierne skulde betale noget Bist for hver Tønde Land, de fik Lov til at rydde. Mig forekommer dette nu at være en meget naturlig Betragtningssmaaade. Har en eller anden Mand saaledes et Privilegium, som Staten finder det rigtigt, at han nu ikke længere er i Besiddelse af, saa afløser den det og betaler ham en Sum derfor, og jeg synes da ogsaa, at naar en Skoveier har en saadan Servitut hvilende paa sin Skov, saa er det meget naturligt, at han for at faae den afløst betaler Noget til Staten. Af disse Penge kunde vi saa danne en Fond, hvoraf vi muligt kunde anvende en Deel til i en større Udstrækning at foretage Plantninger paa de jydskke Heber, og vi kunde endvidere deraf understøtte de Selstaber og private Mænd, som derovre arbeide i lignende Retning. Hvor meget der skulde svares af hver Tønde Land, vil jeg her ikke gaae videre ind paa, men jeg troer, at dette maatte rette sig efter den Taxt, som disse Skovjorder vilde faae, naar de bleve matriculerede. Jeg mener saaledes, at naar en Jordlod blev matriculeret til Taxt 16, skulde den betale dobbelt saa Meget, som naar den blev matriculeret til Taxt 8, og jeg mener desuden, at det vilde være rigtigt, at man, naar man kom til en vis Grændse, som det ærede Medlem for Bornholm omtalte, saa slet ikke skulde tillade, at nogen Skov blev bortryddet; jeg vilde maaskee være tilbøielig til at sætte denne Grændse omtrent ved Taxt 6 — ja, det er maaskee lidt for høit, det skal jeg ikke kunne sige. Der er et andet Punkt, som interesserer mig meget, og som jeg troer har stor Indflydelse paa at bevare en Deel af vore Smaaskove. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at jeg taler med Hensyn til den Egn, jeg nærmest kjender, nemlig Halvøen. Jeg troer, at det vil være aldeles nødvendigt, at træffe en Bestemmelse om, at der sættes et mindre Belte til Bæ for den Frelskov, som en Mand muligt kunde ønske at beholde. Jeg sætter saaledes, at en Mand har en Skov, som han